В безмовності садів, у вогкій млі ночей,
Співає навесні троянді соловей.
Троянді й байдуже, вона й не помічає,
І під кохання гімн колишеться й дрімає.
І ти співаєш так на славу красоти:
Отямся, друже мій, до чого прагнеш ти?
Її поетова не потривожить мука;
Подивишся — цвіте; покличеш — ані звука.